

Baranyi Ferenc

Rímeimből – Mikszáth jeles mondataira

"Azért hát jó lesz el nem bizakodni, hogy mi ilyen meg olyan zseniális nép vagyunk, akiknek csak bele kell fogni valamibe, s mindjárt sikerül. Ha kilenc esztendeig fekszünk is hortyogva a bundán, egyet kell ugranunk hipp-hopp, s mindjárt utolérjük Európát."

*(Magyarország a hon neve,
hová lepottyantott a gólya,
népem nyilazva jött ide -
és máig sem szokott le róla,
a lovat eladták alóla,
mégis oly peckesen feszít,
minthogyha egész Európa
felné ma is nyilvesszeit.*

*E nyilazós - nyilas? - modor
hiján találok idegennek
magam hazámban, hol a bor
eleve pimpósodva erjed.
Mert fabatkát sem ér a helyjegy
a kisiklott gyorsvonaton -
hiába ég a tűz, amelynek
nincs más terméke, csak korom.)*

"... aki a szónoki éljeneket, a Ház tetszésmoráját már egyszer megkóstolta, rosszabb lesz az alkoholistánál, soha meg nem gyógyul, és okvetlenül visszaesik a szenvedélybe."

*(A szája jár, amíg a sokaság ki
nem kaparja neki a gesztenyét,
amit megsütni s gyorsan felzabálni
percig se késik majd, ha trónra lép,*

*az ország sorsa legyen bár akármí:
ő meg nem rövidülhet semmiképp,
a koldus is az ő sokmilliárdnyi
hasznát növelve nyújtja ki kezét.*

*Mi csak legyintünk, újra elfogadván,
hogy legyen bár szabályszerű a kampány:
egyetlen lúd is disznót győzhet itt.*

*"Ékes" szavaival tele a kincstár,
tagadó választ bömből akkor is már,
mikor a kérdést még fel sem teszik.)*

"Az irodalom nagyban és egészében a közepes írók kezében van, ezek tartják fenn jellemben és nivóján, meddő időszakokban, várván a megszületendő nagyokat, akik csak ritkán jönnek és többnyire egyenként."

*(Hatalmas a gödölye sérelme:
bivalyszámba egy bivaly se vette,
a bivalyok - dölyfös, durva népség! -
gödölyénket gödölyének nézték.
Így a gödölyék apraja-nagyja
halált kiált minden gaz bivalyra,
bár helyére így se, úgy se léphet
híjával a bivaly erejének.*

*Ám gödölyénk buzgón panaszolja,
hogy a nyájnál csordább volt a csorda,
s kiküszöbölendő ezt a csorbát:
bérpulikkal oszlatná a csordát.
Így élünk a vén Pannóniában,
hol csárdánként háromszáz dudás van,
poklonként viszont csak kettő-három,
ám őket nem tartja senki számon.)*

"Szent isten, micsoda forradalom az, ha a szerelem megjelenik. Mindenik érzék el akarja csikarni a többi négynek is a hatalmát. A szem tapintani mer, a kéz ízlelni tud, a száj látni akar, a szív hallani próbál."

(Vízben maradtál hát velem. Ma is ott állunk, hol legpörkölőbb a víz, rám égeti formád a tó heve: tested lehet csak testem bélyege. Nincs semmi már, mit meg nem érhetünk: megértük, hogy a víz is tűz nekünk, ellentétébe fordult minden át, nem érvényes a szín, csak a fonák, tűz lett a víz és zene lett a csönd, te rosszabb lettél, én pedig különb, balzsammá lettek iszap-intrikák, amikkel összekent a kinti lóp.)

"Általában egész más volt a régi állam. Akkor abban mutatta a hatalmát, hogy minél többet tud adni másoknak, most abból excellál, hogy minél többet tud elvenni másoktól."

(Elvették tőlem a Himnuszt, csak mert elénekelték.

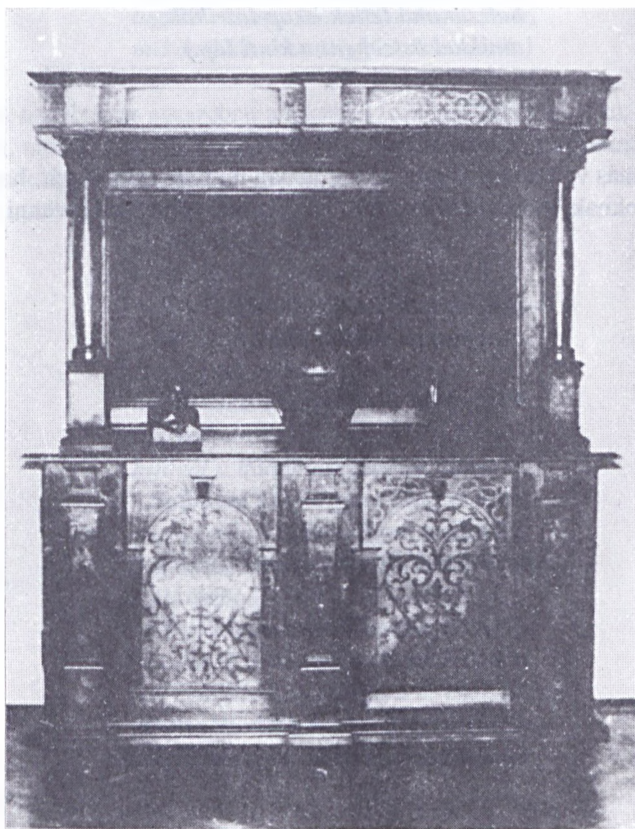
Torkukkal beszennyezték.

Elvették magyarságomat, mert maguk magyarnak mondták. S ha ők a magyarok: testvérebb a török meg az osztrák.

Elvették játszó kedvemet, mert silány alakításért követelték a tapsot. Aminthogy a tetszés jelének vették, ha a közönség szisszent, felmorajlott.

*Elvették az életemet,
mert ifjúságom szép sólyommadarára
rút kányák bélyegét sütötték,
miközben füstifecskének hazudták
a maguk egerésző ölyvét.*

*Most itt állok az ország ajtajában,
hol valaha kopogtatnom se kellett,
állok a küszöbön, semmit sem érzek,
mert elfeledtették velem, hogyan kell
megörülni a hazaérkezésnek.)*

Mikszáth bútoraik közül: ebédlőszekrény